

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 2 Αυγούστου 2026

Θ' Ματθαίου

Ανακομιδή του Ιερού Λειψάνου του Αγίου
Πρωτομάρτυρα Στεφάνου, Άγιος Θεόδωρος ο
Νεομάρτυρας που μαρτύρησε στα Δαρδανέλια

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 830

Θ' Ματθαίου

Απόστολος: Πρὸς Κορινθίους Α', γ' 9-17 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Ματθαῖον, ΙΔ' 22-34

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτη δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης» (Ματθ. 14,24-25).

Μέσα σε δεκατέσσερις στίχους ο

ευαγγελιστής Ματθαῖος μάς περιγράφει σήμερα την περιπέτεια των αποστόλων στην τρικυμισμένη θάλασσα της Γεννησαρέτ, που απειλεί να τους καταποντίσει, ενώ ο Χριστός βρίσκεται μακριά τους, είχε πάει σε κάποιον κοντινό λόφο της ανατολικής ακτής για να προσευχηθεί. Ὡρες ολόκληρες πάλευαν οι μαθητές με τα μανιασμένα κύματα, όταν, ξαφνικά, ο πανικός τους από τον κίνδυνο που διέτρεχαν έδωσε τη θέση του στον τρόμο από ένα περίεργο θέαμα που αντίκρισαν. Καθώς η νύχτα κόντευε να τελειώσει, αίφνης εμφανίζεται μια μορφή στον ορίζοντα να περπατάει πάνω στα κύματα και νόμισαν πως έβλεπαν φάντασμα. Ήταν ο Ιησούς που ερχόταν να τους συναντήσει και αντιλαμβανόμενος τον τρόπο που τους προκάλεσε, προσπαθεί να τους καθησυχάσει

φωνάζοντας από μακριά: «**Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε**» (Ματθ. 14,27). Ὅμως οἱ μαθητές δεν Τον πίστεψαν καὶ ὁ Πέτρος, μαζεύοντας ὅσα ἀποθέματα θάρρους του ἀπέμειναν, ἀναλαμβάνει νὰ ξεδιαλύνει τὴν υπόθεση. Ζητάει ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ νὰ διατάξει νὰ πάει κι ὁ ἴδιος πρὸς Αὐτὸν περπατώντας πάνω στα κύματα. Ὁ Χριστὸς του λέγει ἐλα: «**ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα**» (Ματθ. 14,28-29).

Πράγματι ὁ Πέτρος ξεκινάει, περπατάει, πλησιάζει πρὸς τὸν Χριστό καὶ τότε στα τελευταῖα βήματα αὐτῆς τῆς παράξενης πορείας χάνει τὸ θάρρος του ἀπὸ τὸ δυνατό φύσημα τοῦ ἀέρα καὶ ἀρχίζει νὰ βυθίζεται. Τότε τρομαγμένος ζητάει τὴ βοήθεια τοῦ Ἰησοῦ: «**Κύριε, σῶσόν με**» (Ματθ. 14,30). Ὁ Κύριος ἀπλώνει τὸ χέρι Του, τὸν ἀνασύρει καὶ τὸν οδηγεῖ με ἀσφάλεια στο πλοίο: «**Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;**» (Ματθ. 14,31). Τότε οἱ μαθητές ὁμολογοῦν τὸν Χριστό Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸν Θεό δεν πρέπει νὰ Τον πειράζουμε. Θα ἦταν τουλάχιστον ἀφελές νὰ ζητούσαμε ἀπὸ Εκείνον νὰ μὰς κάνει ικανοὺς νὰ περπατήσουμε πάνω στη θάλασσα. Ἄλλωστε δεν θα εἶχε νόημα τώρα κάτι τέτοιο. Με τὴ Χάρη Του ὁμως περπατάμε πάνω στα κύματα τῆς παρούσας ζωῆς.

Αὐτὸ τὸ περιστατικό εἶναι μιὰ εντυπωσιακὴ περιγραφή τῶν ἀνθρώπινων καταστάσεων. Εἶναι ἀραγε τίποτα ἄλλο, κάθε ἀνθρώπινη ζωὴ, ἀπὸ μιὰ θάλασσα; Ἡ ἀναλογία τῶν δεδομένων τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς με αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ Ευαγγελίου εἶναι ἐκπληκτικὴ. Πλήρης ἀντιστοίχιση κατὰ τὶς συνθήκες! Κύματα ταραίζουν τὶς ἀνθρώπινες ζωές. Κύματα προβλημάτων, ἀρρώστιας, οδύνης, κακοῦ, κενοῦ. Καὶ ὁ Χριστός; Στὸ ὅρος «**προσεύξασθαι**»! Ἀνύπαρκτος στὶς ἀνάγκες μου. Εγὼ πνίγομαι κι Αὐτὸς προσεύχεται! Ἐρχεται σὲ τέτοιες φάσεις με τὴν οδύνη τῆς ωμότητος καὶ τὴν ἀπαίτηση ἀπάντησης καὶ μπαίνει μπροστά σὲ κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ, τὸ θέμα τῆς πίστεως! Σὲ ὅλα τὰ φριχτά κύματα τῆς ζωῆς μου, γιατί ὁ Θεὸς σιωπᾷ;

Στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ἡ σιωπὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι γιὰ τὸ μυαλό μας

μια σκανδαλιστική στάση! Εμείς, μικροί κι αδύναμοι, του ζητάμε το θαύμα για να Τον πιστέψουμε κι αυτός σιωπά και μάς παραπέμπει στην απάντησή Του στον Θωμά: «**Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες**». Πόσες φορές κι εμείς σαν τους αποστόλους δεν υπήρξαμε βέβαιοι ότι είμαστε μόνοι βασανιζόμενοι υπό των κυμάτων; Όμως αφενός μέσα στα κύματα και αφετέρου από τη σιωπή του Θεού μαθαίνουμε την αγάπη Του και καταλαβαίνουμε ότι ο Χριστός σέβεται απόλυτα την ελευθερία μας και αφήνει πολύ περισσότερες επιλογές απ' ό,τι πιστεύουμε, στα χέρια και στην κρίση μας, και είναι πάντοτε παρών ακόμα και μέσα στη σιωπή Του! Αυτός ήταν και εκεί επί των κυμάτων! Η δική μας κοντόφθαλμη προοπτική το είχε αποκλείσει από τα ενδεχόμενα.

Κι εμείς μαζί με τον Πέτρο δε θέλουμε να καταλάβουμε ότι όλοι οι φυσικοί νόμοι δεσμεύουν όλους και ότι μόνο η αυτοπαράδοση στην εμπιστοσύνη στον Χριστό μας, αρχίζει να στήνει μέσα μας την πίστη. Δε θέλουμε επίσης να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει εναντιότητα μεταξύ πίστης και λογικής, αλλά διαφορετικότητα. Η πίστη είναι το μυστήριο της ανθρώπινης ύπαρξης. Λογική και πίστη δεν είναι αντίπαλοι. Τι είναι πίστη; Η παραδοχή ότι ο Χριστός είναι Θεός; Μόνο αυτό είναι; Τι είναι η πίστη; Η παραδοχή ότι είμαι αμαρτωλός; Η παραδοχή ότι ο Χριστός είναι κύριος του ουρανού και της γης και είναι Θεός της ζωής μου, είναι απαραίτητη προϋπόθεση. Αλλά η πίστη είναι εμπιστοσύνη που έχει κανείς σ' Αυτόν που είναι κύριος της ζωής και του θανάτου, ο δημιουργός του σύμπαντος κόσμου. Πώς αποκτάει όμως κανείς την πίστη; Γιατί λέγει ο Ιησούς τον Πέτρο ολιγόπιστο;

Χρειάζεται σε αυτό το σημείο να ξεμπλέξουμε κάτι. Πίστη σημαίνει να αποδέχομαι Αυτόν που εμπιστεύομαι κι όταν Αυτός συμφωνεί, και όταν διαφωνεί με ό,τι σκέπτομαι και θέλω. Και όταν επαινεί, κι όταν απορρίπτει. Και όταν βοηθάει και όταν δεν βοηθάει. Και όταν με σώζει και όταν με αφήνει. Και όταν με λυτρώνει απ' αυτό που με ταλαιπωρεί. Αυτό είναι πίστη. Ειδάλλως, αν νομίζουμε ότι στον Χριστό πιστεύουμε για να μάς κάνει κάτι, τότε δεν Τον εμπιστευόμαστε. Ο Χριστός είναι μια σχέση στην οποία θα πρέπει οι άνθρωποι να πάμε, εμπιστευόμενοι

Αυτόν. Δυσκολία; Μεγάλη! Πορεία; Αργή, μετρημένη και σίγουρη. Ο Χριστός είναι Αυτός που κυριαρχεί πάνω στις δυνάμεις της φύσης και συστήνεται στους ανθρώπους με τη φράση «**Εγώ είμαι**», δεν είναι άλλος από τον ίδιο τον Θεό, που ενεργεί σε όλους τους αιώνες μέσα στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτά τα στοιχεία οδηγούν τους μαθητές, στο τέλος της αφήγησης, να αναγνωρίσουν στο πρόσωπο του Χριστού τον ίδιο τον Θεό. Και την ίδια αυτή αναγνώριση διακηρύσσει παραστατικά η Εκκλησία αναγράφοντας στο φωτοστέφανο του Χριστού τη φράση «**Ο ΩΝ**», που Τον ταυτίζει με τον προαιώνιο Θεό, ο οποίος επεμβαίνει πάντοτε σωτηριολογικά υπέρ των ανθρώπων.

Και στο σημείο ακριβώς αυτό βρίσκεται το στοιχείο εκείνο της περικοπής που αφορά εμάς τους πιστούς χριστιανούς σήμερα. Σήμερα όλοι οι χριστιανοί αναγνωρίζουμε, όπως ακριβώς και ο Πέτρος, το Χριστό ως Θεό και σωτήρα μας. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να πούμε ότι για μάς σήμερα η περικοπή που ακούσαμε δεν μάς προσφέρει τίποτα το καινούριο. Κι όμως αν προσέξουμε λίγο καλύτερα τον ρόλο του Πέτρου στην αφήγηση, θα βγάλουμε πολύ ενδιαφέροντα συμπεράσματα. Ο Πέτρος εμφανίζεται σε αυτό το επεισόδιο ως πρότυπο πιστού και ταυτόχρονα ολιγόπιστου ανθρώπου. Το αίτημά του να περπατήσει στο νερό βασίζεται στην ακλόνητη πεποίθησή του ότι ο Ιησούς μπορεί να κάνει το αδύνατο δυνατό. Γιατί όμως τελικά έχασε αυτή την πίστη; Συνέβη και στον Πέτρο ό,τι συμβαίνει σε πολλούς από μάς. Πιστεύουμε στον Θεό και είμαστε ειλικρινείς στη διακήρυξη αυτής της πίστης. Οι περιστάσεις της ζωής όμως μάς παρασέρνουν πολλές φορές και χάνουμε τον προσανατολισμό μας. Την προσοχή του Πέτρου απέσπασε προς στιγμή η δύναμη του ανέμου. Μια στιγμή αποπροσανατολισμού της σκέψης μας από τον πραγματικό στόχο είναι αρκετή για να μάς οδηγήσει στον καταποντισμό. Σε τέτοιες στιγμές η κραυγή του Πέτρου «**Κύριε σώσε με**» μπορεί να αποβεί σωτήρια για τον άνθρωπο. Και ο Χριστός έρχεται πάντοτε αρωγός και απλώνει το χέρι Του για να μάς σώσει. Αρκεί να βρούμε σε εκείνες τις στιγμές τη δύναμη να εμπιστευτούμε την παρουσία του Θεού στη ζωή μας.

ΑΜΗΝ!